Nr 57

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 19 maja 1948 r.

232

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 7 kwietnia 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonywania zastępstwa sądowego wyodrębnionych przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Komunikacji przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 12 ust. 2 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42) zarządza się co następuje:

1. Zleca się Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wykonywanie zastępstwa sądowego — na zasadzie i w granicach ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii — we wszystkich sprawach przedsiębiorstw państwowych, utworzonych lub wydzielonych z administracji państwowej zarządzeniami Ministra Komunikacji, wydanymi w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania na podstawie przepisów dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych.

Zlecenie to dotyczy w szczególności przedsiębiorstw państwowych utworzonych zarządzeniami z dnia 18 listopada i 19 grudnia 1947 r. (Monitor Polski Nr 144 z 1947 r., poz. 879 i Nr 3 z 1948 r., poz. 8 i 9):

1) Państwowego Przedsiębiorstwa Robót Komunikacyjnych.

2) Państwowej Żeglugi na Wiśle.

3) Państwowej Żeglugi na Odrze,
jak również wszelkich innych przedsiębiorstw państwowych, które na mocy powołanego dekretu będą przez Ministra Komunikacji utworzone albo wydzielone z administracji państwowej.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji
(—) **J. Rabanowski**

Minister Skarbu
(—) **K. Dąbrowski**

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 5 maja 1948 r. Nr 45, poz. 230).

233

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Urzędów Likwidacyjnych.

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87) i w związku z postanowieniem art. 8 dekretu z dnia 27 marca 1947 r. o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 130) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W statucie organizacyjnym urzędów likwidacyjnych, zatwierdzonym rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów, wydanym w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych z dnia 10 maja 1946 r. ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr 51, poz. 90 wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Główny Urząd Likwidacyjny dzieli się na 5 biur: ogólne, nadzorcze, ewidencyjno-szacunkowe, powiernicze i prawne oraz na niepodlegający żadnemu z tych biur — wydział egzekucyjny",

2) po § 23 dodaje się § 23^1 o brzmieniu: „Wydział Egzekucyjny w Głównym Urzędzie Likwidacyjnym załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie wykonania przez wydziały egzekucyjne w okręgowych urzędach likwidacyjnych orzeczeń o przepadku majątku i o zabezpieczeniu przepadku",

3) w § 27 ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Okręgowy Urząd Likwidacyjny dzieli się na 6 wydziałów: ogólny, finansowy, ewidencyjno-szacunkowy, powierniczy, prawny i egzekucyjny",

4) po § 44 dodaje się 44[1] o brzmieniu: „Wydział egzekucyjny wykonuje orzeczenie o przepadku majątku i o zabezpieczeniu przepadku".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu
(—) K. Dąbrowski
Minister Ziem Odzyskanych
w/z. (—) J. Dubiel

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 5 maja 1948 r. Nr 45, poz. 231).

234

OKÓLNIK

z dnia 18 maja 1948 r.

w sprawie ulg w podatku od nieruchomości i od lokali Państwowych Nieruchomości Ziemskich.

Ministerstwo Skarbu udziela podległym sobie władzom i urzędom pismo okólne Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 16 kwietnia 1948 r. L. dz. III. S. F. 2/3/5/48 w sprawie ulg w podatku od nieruchomości i od lokali Państwowych Nieruchomości Ziemskich.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8307/1/48).

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 kwietnia 1948 r.

w sprawie ulg w podatkach od nieruchomości i od lokali dla Państwowych Nieruchomości Ziemskich.

L. dz. III. S. F. 2/3/5/48.

Do
Obywateli Wojewodów, Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów i Wójtów.

Zarządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 października 1947 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ustalenia wykazów przedsiębiorstw państwowych, korzystających z ulg i zwolnień w zakresie niektórych podatków komunalnych (Monitor Polski Nr 139, poz. 853), przewiduje m. in. zwolnienie od podatku od nieruchomości i od lokali w latach podatkowych 1946 i 1947 nieruchomości i lokali Zarządu Państwowych Nieruchomości Ziemskich.

Ponieważ niektóre z tych nieruchomości i lokali, wobec spóźnionego ukazania się wymienionego zarządzenia zostały opodatkowane, Ministerstwo Administracji Publicznej, jako powołane w myśl art. 2 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) do pieczy nad należytym i jednolitym wykonywaniem przepisów w zakresie danin komunalnych, zwraca uwagę na to niezgodne z obowiązującymi przepisami postępowanie wymiarowe.

W celu zadośćuczynienia przepisom powołanego zarządzenia, należy w przypadkach dokonania wymienionych wymiarów za lata 1946 i 1947, bez względu na okoliczność, czy były składane odwołania przez Zarząd Państw. Nieruch. Ziemsk., opierając się na przepisie art. 160 dekretu o postępowaniu podatkowym, zmienić wydane decyzje zgodnie z postanowieniami art. 16 p. 1 i art. 25 p. 1 dekretu o podatkach komunalnych i opartego na nich zarządzenia.

Przy sposobności Ministerstwo zwraca uwagę na wymieniony w art. 16 p. 1 dekretu o podatkach komunalnych warunek nieprzynoszenia dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie. Warunek ten ma zastosowanie również do nieruchomości użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe lub pozostających pod zarządem państwowym, a także do przedsiębiorstw centralnie rozliczających się.

p. o. Dyrektora Departamentu
(—) St. Rybicki

Pozycja 234

235

OKÓLNIK

z dnia 18 maja 1948 r.

w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości podległym władzom i urzędom okólniki Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 28 marca 1947 r. Nr 14 i z dnia 13 marca 1948 r. Nr 1 w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego. Ministerstwo Skarbu nadmienia przy tym, że ulgowa stawka 1,5% na podstawie art. 17 ust. 1, pkt. 4, lit. b) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym w brzmieniu ustawy z dnia 25 lutego 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 94) ze sprzedaży lub wymiany wyrobów gotowych przysługuje tylko tym spółdzielniom, które wytwarzają je sposobem rzemieślniczym. Ministerstwo Skarbu zaznacza także, że orzeczenia władz przemysłowych w sprawie zakwalifikowania przedsiębiorstw do rzędu przemysłowych lub rzemieślniczych mogą stanowić dla władz skarbowych cenny materiał wymiarowy zawierający dane do ustalenia zdolności produkcyjnej przedsiębiorstwa.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na przepis art. 132 dekretu o postępowaniu podatkowym, regulujący procedurę w przypadku, gdy do wydania decyzji konieczne jest uprzednie rozstrzygnięcie pytania wstępnego (np. przemysł fabryczny czy rzemieślniczy), podlegającego właściwości innych władz administracyjnych.

W końcu Ministerstwo Skarbu nadmienia, że rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 grudnia 1947 r. o zmianie listy rzemiosł zostało ogłoszone w Dzienniku Ustaw R. P. z 1948 r. Nr 9, poz. 61.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 7947/1/48).

OKÓLNIK MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

Nr 14 z dnia 28 marca 1947 r.

w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego.

Wobec zdarzających się ostatnio coraz częściej wypadków wątpliwych czy dane przedsiębiorstwo uważać należy za przemysł rzemieślniczy, czy fabryczny oraz uzyskiwania kart rzemieślniczych przez właścicieli przedsiębiorstw prowadzonych systemem fabrycznym polecam władzom przemysłowym wojewódzkim aby **w trybie art. 143 prawa przemysłowego z urzędu lub na wniosek zainteresowanego albo Izby Przemysłowo-Handlowej bądź Rzemieślniczej przystąpiły do ustalenia charakteru przedsiębiorstwa.**

W postępowaniu wyjaśniającym, mającym na celu wydanie orzeczenia czy dane przedsiębiorstwo uważać należy za przemysł rzemieślniczy czy fabryczny należy mieć na uwadze całokształt ustalonych okoliczności faktycznych oraz kryteria wypływające z prawa przemysłowego, w szczególności warunki, rodzaj i sposób produkcji (indywidualizowanie wyprodukowanych wyrobów, stopień zmechanizowania pracy i t. p.) rozmiar przedsiębiorstwa, wysokość obrotu, stosunek wartości materiałów i surowców zużytych przy produkcji do kosztów robocizny, ilość i rodzaj zatrudnionych pracowników oraz stosunek zatrudnionych rzemieślników do ogólnej ilości pracowników, osobisty udział właściciela w pracy przedsiębiorstwa i t. p. W zasadzie przedsiębiorstwa, w których ilość zatrudnionych przy produkcji z pominięciem uczniów (terminatorów) oraz członków rodziny właściciela przekracza **15** pracowników należy uznać za przedsiębiorstwa prowadzone systemem fabrycznym.

Władze przemysłowe winny w okresach kwartalnych składać Ministerstwu Przemysłu Departament Przemysłu Miejscowego szczegółowe sprawozdania o wydanych orzeczeniach w powyższym przedmiocie.

za Ministra Przemysłu
(—) E. Szyr

Do użytku służbowego.

OKÓLNIK MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

Nr 1 z dnia 13 marca 1948 r.

w sprawie uzupełnienia okólnika Ministra Przemysłu i Handlu Nr 14 z dnia 28 marca 1947 r. o rozgraniczeniu przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego.

W związku z wątpliwościami przy stosowaniu okólnika Ministra Przemysłu i Handlu Nr 14 z dnia 28 marca 1947 r. o rozgraniczeniu przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego — należy stosować w niżej wyszczególnionych przypadkach następujące zasady, a mianowicie:

1) w przedsiębiorstwach, w których produkcja jest całkowicie zmechanizowana należy w zasadzie uznawać za przedsiębiorstwa fabryczne te zakłady, w których liczba zatrudnionych przy produkcji, z pominięciem uczniów (terminatorów) oraz członków rodziny właściciela przekracza 10 pracowników.

2) przedsiębiorstwa wytwórcze, całkowicie zautomatyzowane należy uznawać za przemysł fabryczny, bez względu na liczbę pracowników. Za maszyny — automaty uważa się takie maszyny, które bez specjalnego kierowania wykonują odrazu wszystkie fazy produkcji od surowca do gotowego produktu danego przedsiębiorstwa (np. automat do wyrobu klepki posadzkowej).

Przedsiębiorstwa wytwórcze częściowo zautomatyzowane, w których tylko część produkcji wykonują maszyny—automaty — należy traktować jak w punkcie 1.

3) **w dziewiarstwie** należy uważać za przedsiębiorstwa rzemieślnicze, posiadające nie więcej, niż 8 maszyn saneczkowych. W przedsiębiorstwach, posiadających maszyny innych typów, a mianowicie typu osnowowego, workowego, challange, lub raszlowego — uważa się maszynę osnowową, lub saneczkową motorową za równoważnik dwóch maszyn saneczkowych, maszynę typu challange, lub raszlowego za równoważnik jednej maszyny saneczkowej, a maszynę typu workowego za równoważnik 2/3 maszyny saneczkowej.

Dziewiarstwo wykonywane wyłącznie ręcznie uważa się za rzemiosło, bez względu na ilość zatrudnionych.

4) **w gręplarstwie** należy uważać za przedsiębiorstwo rzemieślnicze, posiadające zgrzeblarki ręczne, bez względu na ich liczbę. W przedsiębiorstwach posiadających zgrzeblarki mechaniczne, za przedsiębiorstwa rzemieślnicze należy uważać przedsiębiorstwa posiadające nie więcej, niż jedną zgrzeblarkę mechaniczną o szerokości bębna do 80 cm. włącznie.

5) **w hafciarstwie** za przedsiębiorstwa rzemieślnicze uważa się przedsiębiorstwa wykonywujące ręcznie lub na maszynach hafciarskich o jednej głowie, pojedyńczych, bez względu na liczbę zatrudnionych. Przedsiębiorstwa posiadające maszyny hafciarskie wielogłowe zespołowe należy zaliczać do przedsiębiorstw typu fabrycznego,

6) **w młynarstwie** do klasyfikacji bierze się pod uwagę walce młyńskie i kamienie młyńskie, jako złożenia mączne oraz perlaki i jagielniki jako złożenia kaszane. Innych złożeń nie bierze się pod uwagę. Za przedsiębiorstwa typu rzemieślniczego uważa się młyny posiadające najwięcej dwa złożenia mączne i jedno złożenie kaszane lub jedno złożenie mączne i dwa złożenia kaszane. Za przedsiębiorstwa typu rzemieślniczego należy również uważać młyny o dwóch złożeniach mącznych i dwóch złożeniach kaszanych, w przypadku, w którym równoczesne uruchomienie wszystkich złożeń jest niemożliwe z uwagi na brak dostatecznej energii, jaką dany młyn rozporządza. Wiatraki uważa się za przedsiębiorstwa typu rzemieślniczego, bez względu na liczbę i rodzaj złożeń.

7) **w pończosznictwie** za przedsiębiorstwa typu fabrycznego uważa się przedsiębiorstwa posiadające więcej, aniżeli 6 sztuk maszyn okrągłych stopkowych — motorowych (automatów), albo więcej niż 6 sztuk maszyn okrągłych pończoszniczych jednolitych (produkujących stopkę i cholewkę). Motorowe maszyny do wyrobu skarpet, patentek, kolanek uważa się jak maszyny okrągłe stopkowe-motorowe (automaty).

Przedsiębiorstwa posiadające zespoły kotonowe uważa się za przedsiębiorstwa typu fabrycznego, bez względu na ilość maszyn.

Przedsiębiorstwa posiadające maszyny pończosznicze ręczne, półzmechanizowane (ręczne zarabianie pięty) uważa się za przedsiębiorstwa typu rzemieślniczego, bez względu na liczbę maszyn.

8) **w tkactwie** — w tkactwie wełnianym za przedsiębiorstwa typu fabrycznego należy uważać przedsiębiorstwa, posiadające więcej niż 3 krosna mechaniczne.

W tkactwie bawełnianym i jedwabnym za przedsiębiorstwa typu fabrycznego uważa się przedsiębiorstwa posiadające więcej, niż 8 krosien mechanicznych, przyczym jedno krosno, specjalne szwajcarskie należy liczyć za dwa krosna mechaniczne.

Tkalnie ręczne uważa się za przedsiębiorstwa typu fabrycznego, o ile posiadają ponad 12 krosien.

Przy wyrobie wstążek, tasiemek i sznurowadeł oraz w szmuklerstwie za przedsiębiorstwa typu fabrycznego uważa się przedsiębiorstwa posiadające ponad 40 maszynek plecionkarskich, przyczym jedno krosno mechaniczne liczy się za 10 maszynek plecionkarskich.

Przedsiębiorstwa cerowania artystycznego uważa się za przedsiębiorstwa typu rzemieślniczego, bez względu na liczbę zatrudnionych.

9) **w ślusarstwie samochodowym** należy zastosować postanowienia punktu 1 niniejszego okólnika, z tą zmianą, że do liczby zatrudnionych, która decyduje o typie przedsiębiorstwa zalicza się jedynie ślusarzy samochodowych.

Nie należy natomiast brać pod uwagę pracowników zatrudnionych przy produkcji pomocniczej, jak np. blacharzy, szklarzy, lakierników, rymarzy i wulkanizatorów.

10) Bez względu na liczbę zatrudnionych za przedsiębiorstwa typu rzemieślniczego uważa się:

a) modniarstwo,
b) fotografowanie i fototechnika,
c) fryzjerstwo wszystkich specjalności,
d) krawiectwo miarowe damskie: ciężkie i lekkie,
e) krawiectwo miarowe męskie: cywilne i mundurowe,
f) zegarmistrzostwo.

11) Przypomina się, że w postępowaniu wyjaśniającym muszą być wysłuchane wszystkie władze i instytucje, wyliczone taksatywnie w art. 143 prawa przemysłowego.

W orzeczeniu winno być zaznaczone, jaki środek prawny przysługuje stronie do odwołania. Instancją odwoławczą jest Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Departament Przemysłu Miejscowego).

Pozycja 235

Prawo odwołania posiadają również izba przemysłowo-handlowa, względnie izba rzemieślnicza, jako bezpośrednio zainteresowane.

Odpisy orzeczeń ostatecznych należy doręczyć właściwej władzy przemysłowej I instancji, właściwej izbie przemysłowo-handlowej i izbie rzemieślniczej, celem dokonania wpisu względnie skreślenia w odpowiednich rejestrach (art. 136 prawa przemysłowego).

za Ministra
(—) E. Szyr
Podsekretarz Stanu

236

OKÓLNIK

z dnia 19 maja 1948 r.

w sprawie stosowania przepisu § 5 ust. lit. c) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 listopada 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 466).

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami przy stosowaniu przepisu § 5 ust. 1 lit. c) rozp. księg. co do obowiązku wykazywania przez podatników w kontroli ilościowej wytworzonych półwyrobów, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż celem przepisu nie jest spowodowanie ujawniania w kontroli ilościowej każdorazowego stanu półwyrobów, otrzymywanych w poszczególnych fazach produkcji i biorących dalszy udział w następnych ogniwach procesu produkcyjnego, powołany bowiem przepis dotyczy tylko przypadków, gdy półwyroby podlegają magazynowaniu, np. na skutek wytwarzania ich na zapas z przeznaczeniem do dalszego przerobu lub na skutek zakłócenia normalnego procesu produkcyjnego (długotrwałe przerwy w produkcji) itd., bądź też, gdy półwyroby przeznaczone zostają do sprzedaży.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 7742/1/48).

Poz.	T R E Ś Ć		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	WM	U	Sp	L	R
232	W sprawie wykonywania zastępstwa sądowego wyodrębnionych przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Komunikacji przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej.	Z	7 IV. 1948 r.																						×
233	W sprawie zmiany statutu organizacyjnego Urzędów Likwidacyjnych.	Rp	8 IV. 1948 r.																						×
234	W sprawie ulg w podatku od nieruchomości i od lokali Państwowych Nieruchomości Ziemskich.	O	18 V. 1948 r.	D. V. 8307/1/48							×														
235	W sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego .	O	18 V. 1948 r.	D. V. 7947/1/48										×											
236	W sprawie stosowania przepisu § 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 listopada 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 466).	O	19 V. 1948 r.	D. V. 7742/1/48										×											

Objaśnienie znaków:

OrOs	— dział	organizacyjny i osobowy
GB	— „	gopodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
B	— „	budżetowy
K	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenic

Cena zł 33

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowegc Ministerstwą Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Admistracji Dziennika Urzędowego Ministrerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.